

ΤΙΜΩΝ ἢ ΜΙΞΑΝΘΡΩΠΟΣ
(δι' ἄλογος)

Πρόσωπα τῆς Δικροῦχου: Τίμων, Ζεύς, Ἑρμῆς, Πλούτος, Πενία, Γναθωγίδης, Φιγιάδης, Δημέας καὶ Θρασυγῆς.

Τίμων: 1. Ἐ Δία, προστάτη τῶν φίλων καὶ τῶν ξένων καὶ τῶν συντρόφων
καὶ τῶν σπιτιῶν καὶ τῶν ἀσφαδῶν καὶ τοῦ ὅρκου, ποῦ ~~ποῦ~~ δέγγεις
τὴν βαρεῖα βροχή καὶ τοὺς βροντερῆς σου κεραυνούς
καὶ πόδα ἄλλα δὲ σου γένε λυόμα οἱ κεραυνόπληκτοι ποι-
ητῆς καὶ σιγῆς ποῦ τὰ χάνουν δό μέτρο! μέμνη παίρνεις
τοῖς ὅρα λα' ἐπίδρα γὰρ τῶν σιγῆς τοῦ μέτρο καὶ τὰ
τοῖς γηῖσι τοῦ χάσμα τοῦ ρυθμοῦ. Ποῦ εἶναι γοιτῶν καὶ
λαμπρὴ ἀσφαδῆ καὶ ἡ βαρεῖα βροχή καὶ οἱ κεραυνοὶ καὶ ἡ φωνή
καὶ φοβρὸς σου κεραυνός; ὅραυτά, νά λα! φρυαρίεις εἶναι καὶ
μοιητικὸς καπνὸς ἐκ τοῦ πλάθου τῶν χέξων. Ἀλλὰ καὶ τοῦ
ἀσίδιμον ὄπλον σου, ποῦ φθάνει καὶ ποῦ μαυρὰ καὶ ὀχρεῖ πάν-
τα πρόχειρο, δὲν ξέρω πῶς, ἐδόθη δὲ ^{διδόμα} ~~ταῖς~~ καὶ κρύπτει καὶ οἷον
2. σπίδα ὀργῆς δὲν φυλάει γὰρ τοῖς ἀδίκους. Σὲ βεβαίως πῶς εἶναι
ἐπὶ ὀρκῶν φοβᾶται σήμερον εἶνα παρὶ σφυγμοῦ παρὰ τοῦ πανδαμάτορα
κεραυνοῦ τῶν φλόγα. τοῦ φαίνεται σὰν καὶ ποῖο δαυτό γὰρ τοῦ
ρίχτης, ποῦ δὲν τοῦ φοβᾶται οἷον τὴν φωτιά οἷον τῶν καπνῶν, ^{παρα}
μονάχα νομίζει, πῶς εἶναι ἀπόλαυσις τὸ κλύμα, γὰρ τοῖς νομίζει
μὴ σπῆναι. ὥστε γὰρ καὶ οἱ δαμνῶντες τορμῶν νὰ σου ἀντιβροντᾶ,
καὶ δὲν εἶχ' ἐν γῇ ἀδικοῦ, ν' ἀντιβροντᾶ δ' εἶνα Δία, ποῦ ~~ταῖς~~ καὶ οἱ
δυμῶντος εἶναι χωρὶς ὀρεξί, ἄνδρες γὰρ ἁπλῶς δέρνεις ὑπερήφανος.
Καὶ γὰρ ὅχι, ἀφοῦ κοιμᾶσαι σὰν ὑπνιόμενος ἀπὸ μεθυσμένης

αἰ' α' γοργόν, παράξενε δῖα, πό'τε δα' παύσῃς γὰρ ἐπαυρίπυς;
ἢ πό'τε δα' ὑμνησέῃς ἐν ῥόσῃ ἀδμεία; Πό'σοι φασίδου ἢ δει-
ναρίωνες' ἢ εἴη ἀρκελοί σὺν ἀνεξάντητον αἰὲ ἀσέβειαν ὑδμοσάν;

5. Γιαλί, γὰρ σὺ πῶ; Ἄς ἀφύσῃς τὰ νοινὰ καὶ ἔξ' σὺ πῶ τὰ δικάμδ;
ἔνῳ ἀνύψωσα ῥόσῃ ἀδμεισίῃ καὶ ἀπὸ φλῆχόλατος τοῖς ἔκμα πρὸς
καὶ ἐνῳ σὺ καδενὸς ἐν χρεῖα ἤδα βουδὸς καὶ ἐκόρπισα μάλλον
τὰ πρὸς μου γιὰ τὰ εἰργελέου τοῖς φίλοις, ὅταν πα' αἰὲ καλὰ
ἦσα φλῆχός, δὲν με ἀνεγνωρίσαν οὔτε καὶ γνωρίσαν γὰρ με νοιτάξεν,
αἰτοὶ ποὶ πρὸ φίλων ἐφάρμυαν μεροδά' μου καὶ με προσκυνῶσαν
καὶ ἐξαρ ἐνέριμυαντο ἀπὸ ἔνα μου νεῦμα. ἄρ' αὖ σὺ σὺν
σὺ κατένῃς ἀπὸ πρῶντα, σὺ δὲ δρόμο, σὺ μὲν σὺν ἐπιλύμβια ἀνα-
ποδογυρισμένη ἀπὸ τὰ χρόνια περὶ σὺ διαβαίοντες χωρὶς καὶ γὰρ ἐν
διαβαίοντες, καὶ ἄρ' αὖ δρόμο ἀπὸ μαρμα' σὺ με ἴδου, ἴδου
γιαλὶ τὸ νομίζον γρουσουμά καὶ ἀπορόπαι δέμα γὰρ ἴδου ἐμένα,
ποὶ ὄχι ποὶ πρὶν ὑπὲρ ξα γὰρ αἰτοὶ σὺν καὶ εἰργελέου.

6. Καὶ γὰρ ποὶ καλάνησα. Ἄπ' ῥό καμὸ' μου ἤρδα γὰρ αἰὲ ῥό
ἀπόμακρο μέρος, ἔξ' ἔρριζα ἐπ' αὖ μου μὲν δὲ δέμα καλάνησα
γὰρ με μισοδὸς ἐσθέρης ὁσθῆς' καὶ γὰρ ἦσα με ἐν ἐρμυαί μου,
καὶ ῥό ξινάρι μου. ἔδω ῥό τὸ γοργόν ποὶ πρὸς τὰ δέμα ῥό ἔδω,
ὅτι δὲ δα' βρέω γοργόν ποὶ πρὸς τὰ εἰργελέου παρὰ τὸν ἀξία σου.
καὶ εἰδὲ ποὶ πρὸς καλάνησα πρὸς αἰτοὶ; Ἄπ' αὖ τὸν γὰρ πρὸς γὰρ
κετόν ὑ' ἐν ῥό, γινάξε αἰτοὶ ῥό καδενὸς καὶ γοργόν ποὶ πρὸς
— γιαλὶ ξεπέρασεν καὶ ῥό ἔπρηνε δὲ — καὶ ἐλπίμασε λὸν κερανόσου, ἢ
ἀπὸ τὸν γοργόν ἀπὸ τὰ δέμα ῥό σὺ πρὸς γοργόν καὶ δέμα ῥό

1) ἐνερμυαί ὑπὸ τοῦ φασίδου καὶ καλάνησα ἐπὶ δειναρίωνος.

οἱ γνωστοὶ μῦθοι ἐν Ἀρχαίῃ.

2) ὁσθῆς ἢ τὸ δέμα ῥό ἢ ῥό.

3) ὁσθῆς ἢ τὸ δέμα ῥό ἢ ῥό, δη. πρὸς τὸν γοργόν ποὶ πρὸς.

